

Arrest

nr. 115 797 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat G. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 december 2012 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 18 december 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid.

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Voorts werd de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard daar de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase.

Bovendien oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Dit onderdeel van het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Evenmin verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Het is redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest met nummer 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrest met nummer 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel, maar laat ze na dit in concreto uitwerken.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij stelt dat haar aanvraag 9bis werd ingediend op 20 november 2009, zij heeft zich beroepen op de criteria 2.8.A en 2.8.B en heeft voldaan aan tijdsvoorwaarde en aan de twee criteria, dit is nooit betwist door DVZ. Zij verwijst naar de beschikking van 26 augustus 2013, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel en merkt op dat een verschil in behandeling mogelijk is in geval dit steunt op een objectief en redelijk criterium. Hier is het enige verschilpunt het tijdstip waarop DVZ de bestreden beslissing heeft genomen, met name na de arresten van de Raad van State in december 2012. In geval de beslissing voor de arresten zou zijn genomen, zou zij geregulariseerd zijn geweest, dit is pure willekeur, want afhankelijk van de positie van haar dossier in de interne organisatie van DVZ. Alleszins is het niet objectief en redelijk te verantwoorden. Zij stelt dat het gelijkheidsbeginsel verankerd is in de Grondwet en prevaleert op de Vreemdelingenwet en bijvoorbeeld de bepalingen in verband met het belang.”*

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de beschikkingen uitdrukkelijk werd uiteengezet waarom geen schending van het gelijkheidsbeginsel aangenomen kon worden. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nogmaals de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, en *“Hier is het enige verschilpunt het tijdstip waarop DVZ de bestreden beslissing heeft genomen, met name na de arresten van de Raad van State in december 2012. In geval de beslissing voor de arresten zou zijn genomen, zou zij geregulariseerd zijn geweest, dit is pure willekeur, want afhankelijk van de positie van haar dossier in de interne organisatie van DVZ. Alleszins is het niet objectief en redelijk te verantwoorden.”*, wijst de Raad erop dat *in casu* de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd werd, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het gelijkheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen. Daarenboven werd reeds in de beschikking uitdrukkelijk gesteld dat het redelijk verantwoord is dat de verwerende partij *in casu* de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest met nummer 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrest met nummer 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011. De overige elementen van de beschikking wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET